

הלך הלאה. ראה סירה בנהר. שאל:
"מי אתם? לאן אתם שטים?"

"אנו שטים לאירוסין" מספרים לו אנשי הסירה
"המלך רוצה להשיא את בתו היפה."
הצייד בא ליער, חתך ענף של דובדבן בר, הקציע
אותו ואחר כך הכה בו לעצמו בראש - "הק" -
והפך לזבוב. הזבוב עף אל ארמון המלך. נכנס
לחדרה של בת המלך היפה. היא הייתה שם
לבד. הצייד הפך את עצמו לאדם, אבל לא לצייד
כפי שהיה, אלא לקבצן עני, מרופט וגם קרח.
"וי! איזו קרחת!" קראה הבחורה "מאין אתה?"

הצייד הגיבור

מסיפורי העם האורוצ'י

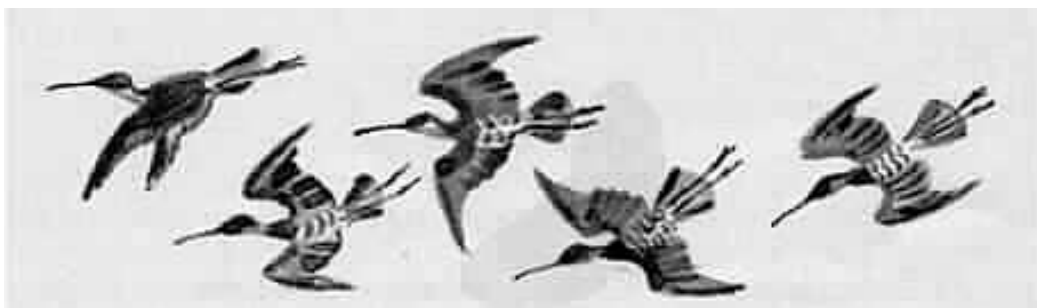
חי פעם צייד, גיבור גדול. חי לבדו. הוא היה
החזק והזריז ביותר בטייגה כולה. רק יראה דג
תחת פני המים והוא ידוג אותו. רק ציפור
תתרומם באוויר והוא ירה בה בחץ. רק תרעיש
חיה והוא יצוד אותה. כזה צייד היה!
פעם חשב "לשם מה אני צד בשר כה רב? הרי
לא אוכל את הכל. אני צריך ללכת, לחפש לי
אישה, להתחתן."
הוא הלך לאורך שפת הים. הלך וראה - בין
הסלעים שוכב כלב ים, מתגלגל, מנסה להגיע
למים ואינו יכול. הצייד הביא את כלב הים עד
המים ושחרר אותו לים. החיה צללה למים.
הצייד הלך לאורך הנהר. הלך וראה - נחש מנסה
להגיע לקן של ציפור על עץ. רוצה לטרוף גוזלים
שבקן. הצייד הרג את הנחש והציל את הציפורים.

"מה אתך, בתי" אומר המלך "איך לא-יוצלח כזה יעשה זאת? הרי הזריזים ביותר ניסו, וזה בוודאי לא יצליח."

לשם מה באת?"
הקבצן הוציא מהשרוול את מקל הדובדבן, הכה לעצמו בראשו ו"הק!" הפך לצייד, בחור גבוה ויפה.
הבחורה היפה הופתעה ואמרה:
"אתה חייב לרוץ אל טקס אירוסין."
הצייד הפך את עצמו שוב לזבוב ועף משם.
הגיעה שעת צוהריים. המלך יצא מהארמון. סביב התאספו המחזרים והקהל. המלך אמר:
"נתחיל בתחרות אירוסין. בחוף הנהר שפכנו ערמות אורז. כל הגרעינים ספורים. מי הזריז ביותר, מי המהיר ביותר, יאסוף את כל האורז עד הגרעין האחרון."
המחזרים התחילו לאסוף את האורז. אספו זמן רב, עבדו במתח, משתדלים לנקות את הכל וכאשר העוזרים של המלך סופרים מה אספו - אצל כל אחד חסרים גרעינים.
אומרת הנסיכה:
"אבא, אולי הקבצן הזה שם ינסה לאסוף."

מהר.
באו הציפורים והתחילו לאסוף אורז. אספו וניקו

את החוף היטב, עד לגרעין האחרון!
"ראו, ראו!" קראו אנשים ליד ארמון המלך "הנה
בא המרופט הקרח עם שק אורז! הוא אסף מהר
מאוד, אבל בוודאי לא את הכל."
עוזרי המלך התחילו לספור את הגרעינים ומצאו
שכולם בשק, אף אחד לא חסר. המלך לא האמין,
ציווה לספור שנית ושוב התברר שכל הגרעינים
נאספו. המלך הניף ידיים ואמר:
"טוב, אבל עכשיו עוד מבחן אחד. הנה אבן
גדולה. מי שירים אותה יותר גבוה יקבל את בתי

אך הנסיכה לא מוותרת:
"אבא, שהעני הזה ינסה בכל זאת."
המלך הסכים.
"הי אתה! מרופט קרח!" צחק המלך "נשפוך גם
לך שק אורז על החוף. אך דע לך, אם לא תאסוף
את הכל עד הגרעין האחרון, נכרות את ראשך!
מסכים?"
"מסכים" ענה הקבצן "רק תסתלקו כולכם מחוף
הנהר. שלא תפריעו לי בעבודה."
שפכו שק גרעיני אורז על חוף הנהר והמלך הורה
לכולם ללכת משם.
הצייד התיישב על החוף והתחיל לחשוב. ואז
באה אליו ציפור ושואלת:
"על מה אתה חושב, בחור?"
"אני חושב איך אוכל לאסוף את כל האורז הזה.
הרי אם לא אאסוף אותו עד לגרעין האחרון,
המלך יוציא אותי להורג!"
"אל תדאג" אומרת הציפור "אעזור לך. עכשיו
אקרא לכל ציפורי היער הסמוך ואנו נאסוף כל זה

לשמיים, עפה למרחק ונפלה רחוק בים!
והמלך וצעק:

"לא אמרתי להטיל את האבן לים. זו אבן
האהובה עלי. היא דרושה לטקס האירוסין. לך
ותחזיר אותה! אל תחזור בלי האבן הזו! אחרת
תישאר בלי ראש!"
ובעצמו חושב "ממש חבל למסור למרופט כזה
את בתי לאישה."
הבחור הלך אל חוף הים. ישב שם והרהר. יצא

היפה.
המחזרים התחילו להרים את האבן הגדולה. אחד
לא יכול היה אפילו להזיז אותה מהארץ, אחר
הרים קצת, שלישי עד הקרסוליים, רביעי עד
הברכיים. החזק שביניהם הרים אותה עד
החגורה שלו.
ובת המלך אומרת:
"אבא, תן גם לו לנסות."
"מה אתך, בתי" אומר המלך "איך הוא יוכל!
איסוף האורז היא עבודה קלה וכאן צריך כוח של
ממש."
אבל הנסיכה לא מוותרת.
"תסכים, אבא. אני רוצה שהקבצן ינסה להרים
את האבן."
המלך צחק ואמר:
"טוב, מרופט קרח, תנסה להרים את האבן."
ואז הקבצן הצייד לקח את האבן והרים אותה
מעל ראשו. ובמקום להוריד אותה חזרה לארץ
נתן לה בעיטה ברגל. האבן התרוממה גבוה

מה יכול היה מלך לעשות? הוא לא רצה למסור את בתו לקבצן מרופט, אך לא הייתה לו ברירה. צריך להתחיל באירוסין. ואז המרופט הקרח הוציא את מקל הדובדבן מהשרוול, הכה לעצמו בראשו ו"הק!" הפך לגיבור-צייד יפה וגבוה. התחתן הצייד עם בת המלך והתחיל לחיות בארמון. אך בכל זאת המשיך לצאת לטייגה לצוד חיות, לצאת לנהר לדוג דגים. כך חי. וזה הכל.

כלב ים מהמים ושאל:
"מה מדאיג אתך, בחור?"
"אני חושב רק איך להוציא מהים את האבן של המלך, שרק עכשיו זרקתי אותה לשם."

כלב הים צלל במים ותוך דקות הים הקציף, רתח. אלפי כלבי ים גררו את האבן הגדולה לחוף. הצייד לקח את האבן, הרים אותה קצת ובעט בה ברגל. האבן התרוממה לשמיים, עפה רחוק, עד לארמון המלך ונפלה בחצר הארמון, בדיוק במקום איפה שהייתה קודם!